

mænd eller andre, der, som jeg maa formode, havde et eller andet udestaaende med de paagældende Banker. Jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem, om han virkelig er sikker paa, at alle disse Oplysninger er fuldt korrekte og upartiske. Det er jo dog kun den ene Part, det ærede Medlem har hørt. Og hvis det ærede Medlem nu vilde spørge mig — det spurgte for øvrigt det ærede Medlem om —, hvad han skulde have gjort, hvor han ellers skulde have henvendt sig, saa vilde jeg sige, at efter at have indsamlet alle disse Oplysninger vilde jeg i det ærede Medlems Sted — hvis han nu ikke vilde gaa til Bankerne, hvad jeg ikke kan fortænke ham i, for jeg tror ikke, at Bankerne vilde give ham Svar paa alle hans Spørgsmaal — have henvendt mig til Handelsministeren, enten direkte eller gennem Bankinspektøren, og gjort opmærksom paa Forholdene. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at naar som helst det ærede Medlem henvender sig paa denne Maade, enten direkte eller gennem Bankinspektøren, saa skal han, ogsaa efter denne Debat, finde mig villig til en saglig Forhandling om de Forhold, han her har fremdraget, og jeg vil selvfølgelig ogsaa tage under Overvejelse, i hvilken Udstrækning jeg mener at kunne imødekomme hans Ønske om, at der maa blive foreslaaet Ændringer i Bankloven. Medens jeg taler om Ændringer i Bankloven, vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen gentage mit Tilsgagn om at underkaste ogsaa de Anker, han har fremført mod vore Bankforhold, den omhyggeligste og velvilligste Overvejelse.

Jeg ønsker blot til sidst at sige følgende: Naar man nu fra to Sider angriber Regeringen for dens Standpunkt til Industrikrisen, maa det vel være, fordi man hver for sig og paa Trods af de Erfaringer, man har fra alle Lande hele Verden over, mener, at Krisen kan afhjælpes gennem Regeringsforanstaltninger, fordi man altsaa tror, at det virkelig er muligt saa at sige ved egne Kræfter at løfte Danmark ud af Verdenssammenhængen op til en Tilstand, hvori Skorstenene ryger og alle Hænder er beskæftiget upaavirket af Forholdene i de omliggende Lande. Alle ved jo, at intetsteds har de Foranstaltninger, Regeringerne har truffet, hjulpet, end ikke i de Lande, hvor man er gaaet til drastiske Foranstaltninger i Form af Importforbud eller stor Forøgelse af Toldsatser, og alle ved jo ogsaa, at i England, hvor man

har truffet visse Toldforanstaltninger, og hvor bl. a. en Lov om Antidumping er gennemført mod Arbejdernes Protest, er Arbejdsløsheden ikke aftaget.

Paa den ene Side staar det konservative Folkeparti med dets Krav om Told som det eneste Middel, det kan anvise. Overfor dette Krav staar de tre andre store politiske Partier som en uigennemtrængelig Mur, og Kravet er derfor politisk uigennemførligt. Paa den anden Side staar det radikale Parti og Socialdemokratiet med Hovedkravet om en Importregulering som det Middel, der kan bidrage til at afhjælpe Krisen. Overfor dette Krav staar Venstre og, saa vidt jeg kan skønne, ogsaa det konservative Folkeparti og Erhvervspartiet, enige imod det, og det maa vel derfor ogsaa siges at være politisk uigennemførligt. Midt imellem disse to Yderpunkter staar Venstre med de 8 Punkter, anvisende en Udvej, som vel ikke afhjælper Krisen, men dog kan tjene til at lindre den, og som er politisk gennemførlig, fordi den udelukker de to uforligelige Modsetninger. Hvorfor kan nu ikke alle samles om dette Standpunkt og i Fællesskab prøve paa, hvor langt man kan naa ad denne Vej? Jeg tror, at det vilde tjene os alle bedst, om det kunde lykkes fra alle Partiers Side at samles om dette Standpunkt.

Indenrigsministeren (Kragh): Til den Debat, der er ført under denne Finanslovbehandling, foranlediget af det ærede Medlem Hr. Andreasens Bemærkninger om Ulykkesforsikringsloven, dens Praktisering, Arbejderforsikring-Rsaadet og Ulykkesforsikringssselskaberne, har det ærede Medlem Hr. Gamborg i Dag fremsat nogle Udtalelser, som kun giver mig Anledning til at bemærke, at da det under Revisionen af Ulykkesforsikringsloven er blevet paalagt Arbejderforsikrings-Raadet at undersøge Ulykkesforsikringsordningen, og da Selskaberne udfører et offentligt Hverv, forekommer det mig, at det er fuldt berettiget, at Raadet og Raadets Embedsmænd beskæftiger sig med disse Forhold og fremkommer med Kritik og med Forslag til Beskyttelse af Forsikringstagerne, hvis man fra Raadets Side mener, der er Anledning dertil. Den Pjece, som det ærede Medlem Hr. Gamborg omtalte, og Raadets Beretning indeholder i Virkeligheden ganske de samme Forbehold med Hensyn til Anvendeligheden af Statistikken for 1917—18 som dem, det ærede Medlem omtalte, og den vedkommende Forfatter af Pjecen kan ikke have Ansvar